

MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİMİMİZDE İŞÇİ SINIFININ ROLÜ

Aydınlık Gazetesi, 13 Kasım 2017

Yıldırım Koç

I. Kurtuluş Savaşımız sınıflar arasında çatışmaya dayalı bir mücadele değildi; saf bir milli mücadeleydi. Nüfusun yaklaşık yüzde 80'ini oluşturan köylülüğün büyükçe bir bölümü kendi denetiminde bulunan arazilerde geçimlik tarım yapıyordu. Güneydoğu ve Doğu Anadolu'da toprak ağalığı vardı. Ancak bu toprak ağalarının arazisinde ortakçı, yarıcı veya maraba olarak çalışan topraksız köylülerin ağalara karşı bir mücadelesi söz konusu değildi. Ayrıca ağalık kurumu şeyhlik ve aşiret reisliğiyle pekiştirilmişti. Topraksız ve az topraklı tarım işçisi sayısı çok azdı. 1915 Ermeni tehcirinden sonra arazi edinmek kolaylaşmıştı. Ayrıca savaşlar nedeniyle nüfusta ve işgücündeki azalmaya bağlı olarak işçi ücretleri düşük değildi.

I. Kurtuluş Savaşımız sürecinde işçilerin büyük bölümü İstanbul'daydı. İşçilerin çoğu Rum, Ermeni veya Yahudi idi. Azınlık işçiler Kurtuluş Savaşı'na karşıydı ve çoğu Yunan ordusunu destekliyordu. Müslüman işçilerin çoğu, Dünya Savaşı yıllarının tahribatını gidermeye çalışıyordu. İşgal kuvvetleri sendikalaşmanın önünü açmıştı. Komutan Tim Harington bazı grevleri madden ve manen destekliyordu. Yabancılarla ait işyerlerinde çalışan işçilerin ücretleri yüksekti. İşçilerin ekmek mücadelesiyle Anadolu'da verilen vatan mücadelesi örtüşmüyordu. Ekmek mücadelesi ağır bastı ve hakim oldu. Ekmek için grevler yapıldı, vatan savunması için hiçbir grev, direniş, kitle gösterisi yapılmadı.

II. KURTULUŞ SAVAŞI VE EKONOMİK KRİZ

Türkiye bugün II. Kurtuluş Savaşı'nı veriyor. İkincisini birincisinden ayıran en önemli özellik, bugünkü anti-emperyalist milli mücadelenin sınıf mücadelesi temelinde gelişmesidir. Bu durum mücadeleyi çok karmaşıklaştırmakta, öncü partinin stratejik ve taktik önemini daha da artırmaktadır.

Günümüzde vatan mücadelesi, ekonomik krizin giderek derinleştiği koşullarda sürdürülüyor. Ekonomik krizin bir nedeni, kapitalizmin 2008 yılında başlayan 3. küresel krizinin Türkiye'ye yansması. Krizin diğer nedeni, Türkiye kapitalizminin dışa bağımlı yapısı, bazı sermayedarların üretimden koparak iktidardan aldıkları destekle yağma ve talana yönelmeleri ve hükümetlerin yanlış politikaları. Ayrıca emperyalist güçler Amerika karşıtı politikalar uygulayan hükümete karşı kitle eylemleri geliştirebilmek umuduyla krizi daha da derinleştiriyor. Özelleştirmeler nedeniyle devletin ekonomiye müdahale araçlarının iyice azalması, kriz riskini daha da artırıyor.

Bu koşullarda işçi sınıfı ile sermayedar sınıf arasındaki çelişkiler hızla keskinleşiyor. İşçi eylemleri yaygınlaşıyor.

İŞÇİLERİN SORUNLARININ ÇOĞUNUN SORUMLUSU EMPERYALİZM

Eğer işçiler, sorunlarının en önemli ve öncelikli nedeninin emperyalizm olduğunu kavrarlarsa, vatan mücadelesiyle sınıf mücadelesi örtüşür ve milli demokratik devrimimiz sınıf mücadelesi temelinde ileriye doğru gelişir.

Eğer işçiler, sorunlarının sorumlusu olarak hükümeti, devleti ve yalnızca kendi patronlarını görürlerse, yükselecek mücadelenin yaratacağı enerji, emperyalizmin kontrolündeki güçlerin yedeğine düşer, vatan mücadelesiyle sınıf mücadelesi birbirinin rakibi haline gelir. Böyle bir durumda, hem vatan mücadelesi, hem de sınıf mücadelesi kaybeder.

Bu nedenle, milli demokratik devrimimiz birinci önceliği sınıf mücadelesine vermeli, ortaya çıkan enerjiyi anti-emperyalist millici program temelinde yönlendirmelidir. Vatan mücadelesinin sınıf mücadelesi boyutunu gözardı eden ve ikinci plana iten bir anlayış, derinleşen kriz nedeniyle her geçen gün daha da artacak olan işçi eylemlerinin enerjisinden yararlanamayacağı gibi, bu enerjiyi karşı safa itecektir.